

Arrest

nr. 161 310 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De verwerende partij verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd zij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt zij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de

Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 14 oktober 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

Hierin werd het volgende gesteld;

“Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

De bestreden beslissing waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard vermeldt dat verzoekers onder een inreisverbod staan, hetgeen eveneens steun vindt in het administratief dossier. Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Aan verzoekers werd op 9 december 2014 elk een inreisverbod van twee jaar afgeleverd. Deze beslissingen werden hen betekend op 6 januari 2015. Uit de eigen databank van de Raad blijkt dat verzoekers tegen deze beslissingen geen beroep hebben ingediend, zodat de inreisverboden derhalve definitief zijn.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers het wettelijk vereiste belang ontberen bij huidig beroep. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijven en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staan – vast te stellen dat het verzoekers voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en hen aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend (cfr. RvS 7 mei 2015, nr. 11.277 (c)).

Het betoog van verzoekers, waarin zij aanvoeren dat “het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekers zich niet op het Belgisch grondgebied mogen bevinden, kan uiteraard niet verantwoorden waarom hun aanvraag tot regularisatie van hun verblijf zonder voorwerp zou kunnen geworden zijn, juist integendeel: het kan juist verantwoorden waarom verzoekers wel degelijk een belang hebben bij het indienen van een aanvraag tot regularisatie”, kan niet worden bijgetreden. Verzoekers hebben niet alleen een illegaal statuut, zij staan ook onder een definitief inreisverbod. De Raad wijst dienaangaande op artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetbepaling. Het staat verzoekers vrij om overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Nadat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag om verblijfsmachtiging worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet

impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet ontnomen”.

2.3. Verzoekers richten op 19 oktober 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 14 januari 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en wijst er daarbij op dat de in deze beschikking ontwikkelde redenering onlangs nog werd bevestigd in een beschikking van niet toelaatbaarheid in administratieve cassatie van de Raad van State van 4 januari 2016. De verzoekende partijen stellen dat het standpunt van de Raad niet klopt, feitelijk onjuist is en strijdig is met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 daar iemand die verkeert in illegaal verblijf er steeds een belang bij heeft om een legaal verblijf te bewerkstelligen, ongeacht of dit gebeurt via een procedure op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 of op grond van artikel 40 van dezelfde wet.”*

2.5. Verzoekers betogen dat het standpunt van de Raad dat zij het wettelijk vereiste belang ontberen bij de vernietiging van de bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, gelet op het definitieve inreisverbod, niet klopt, feitelijk onjuist is en strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dergelijk betoog kan de beschikking van de Raad, die in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 7 mei 2015, nr. 11.277 (c) en RvS 4 januari 2016, nr. 11.700 (c)), niet onderuit halen. Waar verzoekers verwijzen naar de aanvraag op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, die wel vanuit illegaal statuut zou kunnen worden ingediend, wordt opgemerkt dat, daargelaten de vraag of deze zienswijze correct is, de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een geheel andere procedure betreft en dus niet kan worden vergeleken met een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Een aanvraag om verblijfsmachtiging is immers een nationale uitzonderingsprocedure en de Dienst Vreemdelingen-zaken heeft in deze een discretionaire bevoegdheid, terwijl de gezinshereniging op grond van EU-richtlijnen moet worden toegekend indien de vreemdeling aan bepaalde voorwaarden voldoet. Voorts herhaalt de Raad dat verzoekers niet alleen in illegaal verblijf vertoeven, zij staan ook onder definitief inreisverbod. Verzoekers brengen geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 14 oktober 2015 werd aangegeven, namelijk dat zij gelet op het definitieve inreisverbod geen belang hebben bij huidig beroep. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

2.6. Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA